ISSN 0132-4462.
№ 1 2005
СІЧЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А жінкам скажемо, що були на інавгурації Президента!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заспокойся, Васю! Вибори Президента вже пройшли.

ФРАЗИ та ПЕРЕФРАЗИ

❄ *Хто рано встає, іншим спати не дає.*

❄ *Якщо тебе з'їли на роботі, то ти був фрукт.*

Григорій ШВЕД.

м. Комсомольськ.

Олексій КОХАН

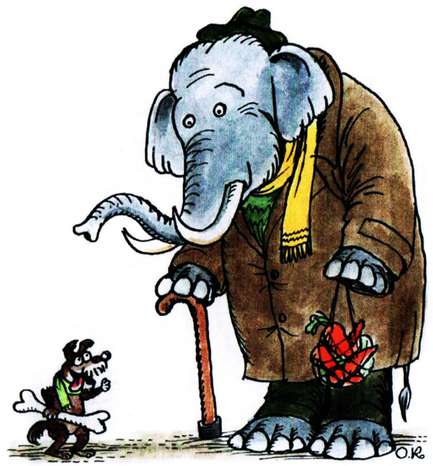

— А мені, пане Слон, мінімальної пенсії цілком вистачає!

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

І СВАТ, І БРАТ

На зустрічі з бізнесменами у Швейцарії наш Президент закликав економити на хабарах українським чиновникам. І повідомив, що тепер держслужбовці будуть звітувати не тільки про свої прибутки, а й про свої видатки і... видатки родичів. Щоб не було такого, що сам чиновник бідний, як церковна миша, а все записано на свата і брата.

ПОПРАВКА СВОЄЧАСНА

Після того, як майже всі «ласі шматки» в країні було приватизовано, народні депутати вирішили посипати голову попелом: «Що ж ми наробили? Треба прийняти зміни до Закону про приватизацію! Бо незабаром у державній власності нічого не залишиться... Навіть стратегічні об'єкти підуть з молотка...»

І якби не прийняли цих змін, то, дивись, комусь, може, спало б на думку і приміщення парламенту приватизувати.

ГОРИ, ГОРИ ЯСНО?

Хто сказав, що наші села бідують? Принаймні, так не вважають керівники енергосистем. Цей висновок можна зробити з того факту, що тарифи на електроенергію для селян вищі, ніж, приміром, для промисловців. Наприклад, на Тернопільщині, промисловці платять за спожитий кіловат 17,2 коп., а селяни аж 26,3 коп. На сьогодні внаслідок такої «політики» село заборгувало (разом із штрафними санкціями) 700 млн гривень. Ясно?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хочеться побачити перші позитивні результати помаранчевої революції... Гонорар мені виписали?

Володимир АДАМОВИЧ

Чи бабу снігом не прикидало?

Не знаю, як у вас, а в нас на село починають їздити весною. Серед зими навідаємося раз, або двічі. Чи жива ще там баба, чи снігом не прикидало? О... дим із димаря валує. Ще жива, ворушиться, курним топить.

А по весні, першої ж теплої неділі, із дітками, вкинувши в торбу по парі стареньких штанців (село ж бо є село), та прикупивши хлібину й оселедців без голови, мчимо електричкою до баби. Нехай внуками побавиться. Розпитає дітей про ясла, про школу, а нам удесяте розповість, як біля курятника підковзнулася ще на Різдво, а ногу ще й до сих пір крутить.

Новин у баби — за день не переслухаєш:

— Собака відірвалася, загубила баранчика. Тепер ланцюг звертається бубликами. Так, собача душа, закрутить, що до будки не дістає.

Нотую швиденько собі в записник: «вертушку собаці».

А баба продовжує:

— Дах дірявий на причілку від Килини. Снігу навіяло багато. Оце, як розтавало, то текло аж на лежанку. Чимось якби його затулити.

Беру і це на помітку.

— Позавчора якісь гицелі відірвали штахетину за хатою. Добре, хоч не закинули. Так і лежала біля тину. Я нею он двері в льох підперла.

Слухаю бабу, записую, запам'ятовую, але нічого не роблю, бо баба дуже набожна. Та ще й свята релігійні ранньої весни так часто трапляються. Коли не приїдеш, то обов'язково потрапиш, як не на Явдохи, то на Теплого Олекси, то ще на якогось святого. Почнеш дзенькати чимось, а баба — у крик: «Свято!» Ото, щоб не образити, то я в записник нотую.

А вже, коли додому повертаємося та торби із скарбами бабиного льоху тягнемо, тоді вже «Боже поможи» у пригоді стає. А отой записник, так муляє душу, що хочеться ним, або дірку в дасі затулити, або скрутити його в баранчик та собаці на шию повісити.

А баба усе стоїть та рожок хустки до очей притуляє.

Володимир ТКАЧЕНКО.

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

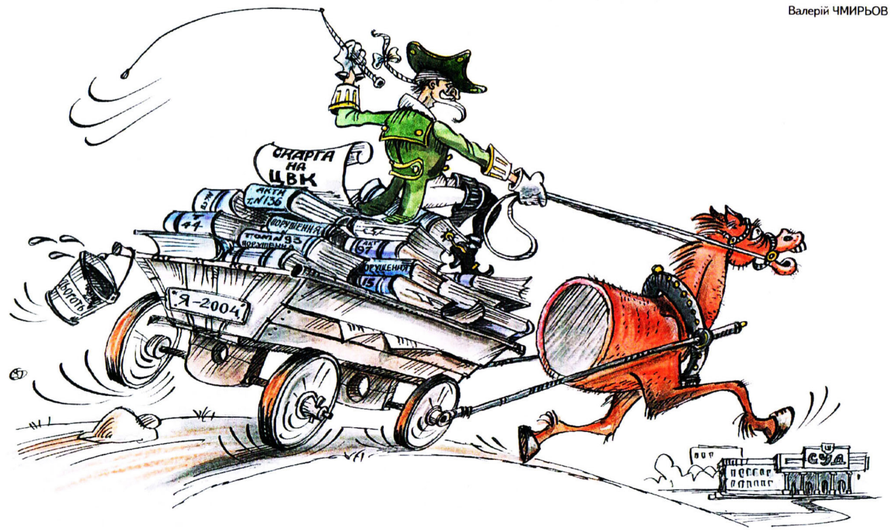

Не бийся!

— Був недавно в мене, Толю,
Нахабнющий кіт.
Певно, злодія такого
Ще не бачив світ.
Вже до чого дожилося
Чмурисько руде —
Навіть сухаря черствого,
Й того украде!
Якось висиділа квочка
Четверо курчат,
Та недовго їх водила:
З'їв усіх підряд.
У хазяйстві — явний збиток,
А у жінки — шок...
Упіймав я паразита,
Вкинув у мішок —
Вже урешті-решт у мене
Увірвавсь терпець...
Зразу думав об підмурок
Гахнуть — і кінець!
Та дивлюся, — а у діток
Очі повні сліз...
Передумав і в Козятин
На вокзал відвіз...
Але кажуть, що додому
Можуть ті коти
Цілі сотні кілометрів
Місяцями йти.
Я і сам читав, що в Штатах
В спеку, дощ і сніг
Кіт без компаса з Чикаго
В Сан-Франциско біг.
— Ти, голубчику, не бійся,
Що прийде твій кіт,—
Тут тобі не Сан-Франциско,
Плутати не слід.

Там котяри розкошують:
«Віскас», «Кітікет»,
У салонах їм наводять
Повний марафет.
Тож є сенс додому перти
Штатівським котам.
А у нас їм, любий друже,
Ой, не те, що там:
Отакі сьогодні статки
Водяться у нас,
Що той кіт скоріше піде
Аж у Гондурас.

Микола ПАСІЧНИК

м. Липовець
на Вінниччині

ПРАВО і ОБОВ'ЯЗОК

ГУМОРЕСКА

Їду автомашиною повільно — менше сорока кілометрів. Вискакує з-за кущів міліціонер — на кокарді й на погонах листя. Махає жезлом. Зупиняюся.

— Автоінспектор Реп'ях,— козирнувши, представився він.

— Що за маскування?— запитую.— Навчання проходить чи, може, бандитів ловите?

— Автоінспектор, сержант Реп'ях,— знову козирнув він.— Ваші права.

— Їх так багато,— кажу йому,— відразу по пам'яті всі й не згадаєш. Може, проводиться місячник прав?

— Що ви із себе корчите?— незадоволено кинув він.— Права водія.

— Може, я вам про обов'язки водія розкажу, я їх краще знаю?

— Документи давайте на право водити машину!

— То так би й сказали, що вам потрібне посвідчення водія.

— А то ви не знаєте, що мені треба! Корчите тут.

— Чогось ви такий,— кажу йому,— знервований. І черевики на вас ніби не ваші.

— На що ви натякаєте?

— Я подумав... ну... хотів сказати, що не по формі.

— Менше думайте, а робіть, що вам кажуть,— сержант показав своє посвідчення.

— Посвідчення ніби й дійсне,— кажу,— але черевики...

— То ви вірите черевикам чи посвідченню?

— А що б ви подумали, коли б до вас отак із кущів...

— Ніколи мені думати — я на роботі.

— Я подумав, що самі замаскувалися, а це, виявляється, згідно з інструкцією.

— Менше балакайте, а то тут багато грамотних їздить. Чому, скажіть, на такій підозріло малій швидкості сунете?

— А що, і це вже порушення?— запитую.

— Поки що ні. Але дуже підозріла у вас швидкість. Певно, гальма несправні. Мене не проведеш.

— Ні,— відповідаю,— все в порядку.

— Усе в порядку не може бути ніколи і ніде. Ракета — і та летить не туди куди треба. Щоб ви менше думали, зараз перевіримо ваші гальма. Я пройду метрів сто вперед — дам вам сигнал. Ви розженетеся, а коли я махну жезлом — загальмуєте. Питання є?

— Ні,— відповідаю.— Все зрозуміло.

Відійшов він. Гукає — давай. Рушив я, біжу і дивлюся на нього, коли махатиме жезлом. Не витримав:

— Махай!— кричу.— Однак більшої швидкості не наберу.

Добігаю до нього. Він махнув. Я різко загальмував.

— Ну як, нормально?— запитую.

— Сказав би вам, але я на службі. Я не інструктор зі спорту, я — автоінспектор! Гальма перевіряю у машинах.

— То ж ви сказали — мої перевіримо.

— Свої перевірите у психіатра.

— Там дорого беруть за перевірку,— кажу.

— То ви на дурняк вирішили перевіритися? Їдьте звідсіля! Тільки пошвидше! Щоб я вас не бачив! Бо з такими і самому психом можна стати.

Сів я за кермо. І так газонув! Кілометрів під вісімдесят на спідометрі було, коли мимо Реп'яха проїжджав. Але він мене цього разу зупинити не наважився...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

СЕКС ПО ТЕЛЕФОНУ

ГУМОРЕСКА

Козловський вмостився зручненько в кріслі і крутнув диск апарата:

— Алло, це секс по телефону? Моє вам вітання! Я заздалегідь оплатив послугу, квитанція у мене. Розпочнемо? Я, правда, вперше, без досвіду.

— Навчимо! — почувся жіночий голос із тоном диспетчера ЖЕКу. — Роздягайтеся!

Козловський зняв халат, пантофлі і знову схопив слухавку:

— Я готовий! Які будуть вказівки?

— Усе знімай! Будемо на «ти», для більшої близкості...

— Звичайно. Ось, зняв усе.

— А майку? А шкарпетки?

— Це також? Цікавий початок.

— А як же? Сексувати так сексувати. Ти на майку подивись — наче ніч. А шкарпетки? Як ти у таких шкарпетках можеш лізти до дами навіть по телефону?

— Щось мені ваш голос знайомий...

— Це у всіх таке, коли відчуваєш близкість. Ти майку і шкарпетки віднеси у ванну. «Тайд» є?

— Є, коли так треба... Дивний, одначе початок.

— Чистота підсилює почуття. Замочи в гарячій воді, засип порошком... Тоді продовжимо...

Козловський зробив усе, як вимагалося, повернувся до телефону:

— Замочив! Приступимо?

— У такій пилюці? Ти давно пилососив у кімнатах? Чим ти будеш дихати, коли я доведу тебе до екстазу? Тільки пошвидше... Бо я вже горю бажанням...

Козловський побіг до пилососа.

— А тепер можна?— запитав він після прибирання.

— А на столі фрукти, шампанське є?

— Я не думав, що по телефону...

— Обов'язково! Це дуже підсилює почуття. Іди помий посуд, бо у тебе, холостяка, мабуть, і чистого блюдця немає...

— Не хочу... На біса мені тарілки?!.

— Не вередуй! Неси телефон на кухню. Підготовка до сексу — це половина успіху. Особливо у твоєму віці. Миєш?

— Мию.

— Я тебе надихаю. Роздягаюся. У мене на животику родимка.

Козловський напружено засопів.

— Не поспішай, витри посуд.

— Бач, як командує. Я двадцять років як звільнився від домашнього сержанта! Ні, десь я чув цей голос?

— Я твоя перша дружина, Козловський! Тому знаю твої звички.

— Точно! Галка! А ти що там робиш? Тобі ж уже...

— Основній працівниці подзвонили, що їй чоловік зраджує вдома. І зовсім не по телефону. Вона рвонула додому, щоб застукати. А мене попросила виручити її, замінити.

— А ти чого там?

— Так я прибиральниця тут... Наслухалася. А ти... про душу подумати треба, а в тебе он що в голові.

— Я ж тільки по телефону... І взагалі, що ти мені лекцію читаєш. Я вашій конторі гроші заплатив. Замінюють ким попало!

— А за твою плату нова послуга — заспокоююча молитва на ніч. Я буду читати, а ти повторюй.

Козловський, мов заворожений, повторював за дружиною. А коли поклав трубку мимоволі додав:

— Господи, дай мені сили вранці прати білизну, сушити і прасувати!

Після того невміло перехрестився і впав на ліжко.

Спав, як убитий.

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Володимир АДАМОВИЧ

Чернівецьке радіо відповідає

— Що таке похилий вік?
— Життя пізанської вежі.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Скажіть, пане, а зараз ще той рік, чи вже цей?

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Питаєте, як справи із снігозбиральною технікою? Доповідаю: працюють три снігозбиральні комбайни.

Друже Перче!

Ми дуже лаємо нашу рекламу, якою «перебивають» фільми і телепередачі на найцікавішому місці.

А я оце дивився новорічні програми вітчизняних каналів і думав, що незабаром може статися так, що найцікавішими на наших телеекранах будуть рекламні ролики. Бо у них вигадки і фантазії часом більше, ніж у тих передачах, якими «частували» на Новоріччя телевізійники.

Михайло ВЕДМЕДИК.

смт Диканька на Полтавщині.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олексій КОХАН

— От лихо: забув якого ж кольору наша фракція тепер шарфи носить?..

Сатиричні МІНІатюри

ДОСПІВАВСЯ

В Данила знову гуля вийшла,
Сміливість, бачите, він мав:
«Красива жінка незаміжня»
При власній жінці заспівав.

НА ВЕСІЛЛІ

На весіллі перерва настала.
То на радість, а не на біду —
«Невідкладна» з-за столу забрала
На пологи в фаті молоду.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ Рівненської області.

УТРАЧЕНИЙ ШАНС

Останнім часом, наче рідній мамі,
Своє здоров'я довіряв рекламі.
А навпаки робив би чоловік,
То мав би шанс продовжити свій вік.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка на Полтавщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

МОБІЛЬНИК

ГУМОРЕСКА

Було це перед останніми виборами до нашого парламенту. В район повідомили: приїжджає кандидат у депутати. Із самого Києва! Отже, зустріньте, мовляв, гідно, а конкретно: треба діяти так, щоб турне по селах було успішним. І підказали, що саме треба робити. До найменших дрібниць. Голова райдержадміністрації негайно скликав найвірніших помічників і видав розпорядження-наказ. Хутко, після наради, помічники вже диктували телефоном інструкції на низи...

...Хлібом-сіллю на межі району зустріли дорогого столичного гостя. І ось кавалькада машин вирулює у найближче село Вербівку, зупиняється біля клубу. А в ньому вже наро-о-о-ду! Аякже! Такий поважний птах залетів. Дивись, усі проблеми вирішить.

«Варяг» виступив, а народ — в атаку:

— Безпорядки в нас! Візьміть хоча б клуб! Холодно, як на полюсі, а ще позавчора було тепло. Яка може бути культура і який відпочинок у погребі?!

Гість демонстративно дістав із кишені мобільний телефон і грізно та незаперечно дав наказ:

— Терміново задіяти котельню і дати в клуб тепло! Інакше...

Ще люди поговорили, покричали, посперечались, аж відчувають — повіяло літом, а потім узагалі жарко стало. В кожухах же сиділи, у валянках... Жінки ще й у пухових хустках...

Прощалися з кандидатом вже як з депутатом.

Ще село. Скарга:

— Міст перекрили на ремонт. Вранці. Він же новий! В чому справа? Тепер в об'їзд до центру через сусідів зайві кілометри «намотуємо»...

І знову з кишені дістається мобільник. І знову сердитий голос його власника:

— Через десять хвилин доповісти про міст!

Ще трохи — і в приміщення, де зібрання вирує, чолов'яга захеканий вбігає:

— Григорію Григоровичу! Міст полагодили!

А електорат:

— Ой, спасибі, дякуємо. Оце людина. Будемо голосувати за вас, обома руками!..

Потім ще й ще подібні ситуації. Та, ніби за помахом чарівної палички, там світло ввімкнули, там — відкрили магазин, який вчора опечатала санстанція, там — в амбулаторію завезли новітній апарат... І так далі.

...А ввечері, після трудів праведних, на скромному банкеті в колі обраних персон райцентру десь після надцятої чарки хтось із присутніх улесливо-ніжно запитав у Григорія Григоровича:

— Скажіть, вельмишановний, що вам найперш допомагає в такій архінелегкій боротьбі за голоси?

Григорій Григорович усміхнувся і мовчки погладив рукою лівий бік грудей.

Одні подумали — серце!

А інші знали твердо: Григорій Григорович погладив мобільник.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти чув, олігархи почали за кордон тікати?
— Та, чув. Учора сильно щось у кущах шелестіло...

Майже з натури

ГІРШЕ СТРАХУ

— Жіночко, що ти робитимеш, коли до нашої хати залізе страшний, розлючений злодій, вихопить великого пістолета і грізно накаже: «Показуй, де гроші лежать, мара куряча!?..»

— Якщо скаже «мара куряча»... бабахну його чимось важким по голові.

— Гм... А коли мовить: «Показуй, де гроші лежать, красунечко!?»

— Якщо «красунечко», то, може, й покажу...

— Ха! І що ж ти покажеш?

— Та отож... показувати нічого.

— Але ж злодій цього не знає. Він вимагатиме, погрожуватиме... Тобі буде страшно?

— Не так страшно, як соромно...

— Чому?!

— Тому, що у нас навіть поцупити нічого.

ЗА НАУКОЮ

— Ларисо, чого твій Геннадій щодня на город не з сапою, а з акордеоном ходить. Сідає в картоплі і грає, і грає...

— Хай грає. Музика добре впливає на ріст сільськогосподарських культур. Вчені кажуть.

— Я теж таке чула. Але благодійно впливає на рослини лише гарна музика. А твій чоловік, вибач, партаче так, що вуха в'януть.

— Тут є секрет... Кожна рослина реагує не взагалі на музику, а на якусь певну... Огірок, скажімо, на спокійну, меланхолійну... Горох — на барабанний дріб...

— А картопля?

— Цього ми не знаємо. Тому чоловік і сидить на городі з акордеоном... Підбирає мелодію для картоплі.

— І з успіхом?

— Розумієш, картопля не реагує, а ось бур'ян під його музику в'яне на очах. Крім того, колорадські жуки втрачають здатність розмножуватися.

— Ларисо, голубонько!

— Що?

— То, може, Геннадій дасть кілька концертів на моєму городі? Я заплачу!..

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Розберись, Сидорчук... Розумієш, у попа була собака, він її любив...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Він завжди мріяв високо злетіти.

У КНИГАРНІ

Із полиці у книгарні,
як з каструлі кришка,
на голову школяреві
звалилася книжка.
Хлопець кліпає очима,
ледь-ледь не заплаче.
Батько бачив і за сина
злякався добряче:
— Не плач, синку, добра книга

на тебе упала,
головне, щоб тобі вона
розуму дода́ла.
— Не дода́ла... Додала́!—
Слід, тату, казати.
— О!— погладив батько сина.—
Вже є результати!

Микола КИРИЛЮК.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Чим травили пацюків?
— Пиріжками з ринку...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

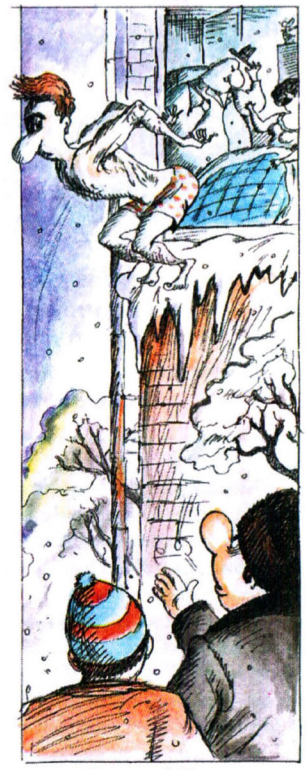

— Дивись! Людина займається екстримальними видами спорту!

ІРОНІЗМИ

❋ *Хоч і народився в сорочці, але й ту зняли злидні.*

❋ *Сказали, що треба нести відповідальність, а не сказали куди.*

❋ *Не радій, якщо жінка мовчить: в цей час вона затіває нову каверзу.*

Іван ТОКАРЧУК.

❋ *Важко відстоювати свою думку, сидячи.*

❋ *Розклад в уроків життя несталий.*

Леонід ЗАБАРА.

❋ *Він був людиною слова: він ділом не займався.*

❋ *Стрибаючи з радощів, не опиніться на льоду.*

Михайло КОСТІВ.

Усмішки з конверта

НАЙКРУТІШИЙ

Біля ялинки розмовляють троє захмелілих «нових» українців:

— Я недавно в Антарктиді одним пострілом кита, в натурі, убив...— хвалиться один.

— А я на Північному полюсі перед Новим роком білого ведмедя ось цими руками задушив... Без проблем...— робить «розпальцовку» другий.

Третій єхидно усміхається:

— Братани, хтось із вас про Мертве море чув?

— Само собою...

— Так це я його...

Федір ЖОБОЛДА.

м. Мелітополь
Запорізької області.

ПОРАДА

Якщо в темному провулку вас несподівано хтось ударить ногою нижче пупа, а потім зацідить кулаком у зуби, а потім гепне зверху бейсбольною битою по голові, то найголовніше — не розгубитися...

ПОДАРУНОК

Вранці 1-го січня із дитячої кімнати чується розпачливе:

— Тату, ти ж обіцяв, що мені Дід Мороз під ялинку покладе «Настільний футбол»! А його там немає!!!

— Та не кричи ти так! Я через тебе гол пропустив...

Антон ЛЕЖЕНКО.

м. Бар
на Вінниччині.

ЗНАЙШОВ ЧАС

— Дмитре, ти уроки зробив,— запитує батько сина, котрий цілий день дивився телевізор.

— Зробив.

— Коли?

— Під час рекламних пауз.

Федір СОЛЯНИЙ.

смт Покровське
на Дніпропетровщині.

КОРОЛЬ

В одну область приїхав міністр. Місцеве начальство після теплого прийому запросило його на полювання.

— Хіба що на зайця,— дав згоду столичний гість.

Після полювання усі вітають його:

— Такого влучного мисливця ми ще не бачили! Віват, королю полювання. Двадцять зайців! Оце результат!

— Результат гарний!— скромно зауважив міністр.— Якщо врахувати, що у мене було лише десять патронів.

Євген СУПРЕКА.

смт Шумське
Тернопільської області.

ДОПЕКЛА

Директор фірми до підлеглого:

— Нічого не розумію. Ви перший, хто просить, щоб йому зменшили зарплату.

— А що тут розуміти? Дружина сказала мені, що якби я стільки не заробляв, то вона б уже давно пішла від мене.

Василь ТОВКАЧ.

м. Шпола
на Черкащині.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ІНСПЕКЦІЙНА ХВОРОБА.

ХАВБАРНИК.

ШОУ МЕНТ.

ЗЕКОНОМІКА.

ГІРКИ ВЛАДИ.

БЛАЗНЯ.

Петро СОХАН.

ГЛЮККОЗА.

ХВИЛЯСТИЙ ХАПУГА.

Флоріан БОДНАР.

СПРАВА ПРО РОЗЛЮЧЕННЯ.

ДУРИСТИЧНЕ БЮРО.

МІРАЖ В ПОСТЕЛІ.

БІСАКТРИСА.

СТИДПЕНДІЯ.

НОРКОМАНКА.

Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.

ДОЇШНИК.

ОРДЕРОНОСЕЦЬ.

ТОРБОГЕНЕРАТОР.

КОНФІГОРАЦІЯ.

ОКОНОМІСТ.

Григорій СТОРОЖ.

Сергій РЯБОКОНЬ

2005

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А хвіст на митниці відірвали...

Вінегрет із перцем

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Олексій КОХАН

— Який жах! Пишуть, що буде ще один тур переголосування!

— Тю, та це ж газета за минулий рік!

Євген ХУДАЄВ

2005

Народні усмішки

НЕ КЛЮЄ

Батько з двома синами пішов вранці на риболовлю. Закинули вудки, чекають.

— Не клює!— невдоволено засопів старший син.

Через кілька годин, десь по обіді, і молодший сказав:

— Не клює.

Просиділи до вечора. Нічого не впіймали. Змотують вудочки. А батько сердито каже:

— Балакаєте багато — ось і не клює...

Почув і записав Федір БЕЗВЕРХИЙ.

смт Глибока на Буковині.

ПОГОВОРИЛИ

Чоловік запитано:

— Галю, я тебе не впізнаю. Ти говорила по телефону усього сорок хвилин!

— Так вони не туди потрапили...

Почув і записав Петро ЧЕРЕВАТИЙ.

смт Березанка Миколаївської області.

ГРА

Вантажник приходить додому із нічної зміни. Малі діти зраділи, обступили і просять:

— Татку, давай пограємося...

— Гаразд,— втомлено зітхнув батько.— Будемо гратися у мавзолей. Я буду — Ленін, а ви — вартовими.

Почув і записав Андрій ДІДУХ.

смт Деражня Хмельницької області.

АБИ ЕКОНОМІЯ

Клієнт, що підстригається, запитує у перукаря:

— Скільки це буде коштувати?

— За підстрижку мудрої голови — чотири гривні, дурної — три.

— А як ви визначаєте?

— Не я визначаю, а клієнт.

— Тоді візьміть три гривні.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Вінегрет із перцем

Юрій ОПЕКАН

2005

Микола КАПУСТА

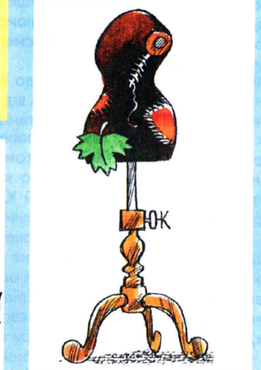

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

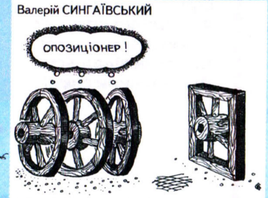

Василь ВОЗНЮК

Василь ФЛЬОРКО

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ПОЧИНАЙ!

— Степане, мені треба з тобою серйозно поговорити!— звертається дружина до чоловіка.

— Гаразд! — погоджується той.— Ти починай, а я поки що в магазин збігаю.

Почув і записав Петро ТУРИВЕЦЬ.

м. Снігурівка Миколаївської області.

ОТ ЖАЛЬ...

Чоловік зупиняється перед продавцем потерейних білетів:

— Який найбільший виграш?

— Сто тисяч.

— А розіграш коли?

— В неділю.

— Жаль. Значить, не варто й білет купувати — гроші мені потрібні на п'ятницю.

Почув і записав Микола ГОДЗЬ.

смт Базалія на Хмельниччині.

ГОЛОДНИЙ І ЩЕ ГОЛОДНІШИЙ

— Я такий голодний, що півкабана з'їв би.

— А я з'їв би цілого.

ДО ПОЯСА

Лікар до пацієнта:

— Роздягайтеся до пояса.

— Вище чи нижче?

Почув і записав Григорій ШВЕД.

м. Комсомольськ на Полтавщині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Це йог із нашого будинку.

Олексій КОХАН

— Хай їм грець, тим виборам! Стільки разів голосував, що забув, який же мій паспорт справжній!

Олег ГУЦОЛ

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ЦІКАВА ІСТОРІЯ

Мама просить Петрика:

— Сідай, синку, і розкажи мені яку-небудь цікаву історію.

— Я не можу сісти...

— Чому?

— Тільки-но розповідав цікаву історію татові.

Почув і записав Микола БРАТИК.

м. Токмак Запорізької області.

ПРО КОГО ЙДЕТЬСЯ

Мати сварить сина, який погано вчиться:

— Ти такий же дурний і безтолковий, як і твій батько!

Чоловік, який випадково почув це, заходить до кімнати і каже:

— Виходить, що я дурний і безтолковий?

— А ти мовчи, не про тебе мова...

Почув і записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ХУДОЖНИК

Дівчина вирішила познайомити свого хлопця з родиною. Вдома на порозі їх зустріла мати.

— Мені так подобається ваша донька!..— гарячково заговорив хлопець.— Так подобається! Вона — як картина, як шедевр художника!

Мати гукає чоловікові:

— Ей, Мікеланджело! Вимкни ти, нарешті, той телевізор! Ідіп з майбутнім зятем знайомитися!

Почув і записав Василь ВАРСУП.

м. Дубровиця Рівненської області.

Олексій КОХАН

— Скоро на волю!
— А я до жінки повертаюся...

Вадим СИМИНОГА

ПАЛІНДРОМИ

А в яру — курява!

❄ ❄ ❄

А, гречка... Так черга!

Василь МОМОТЮК.

Микола КАПУСТА

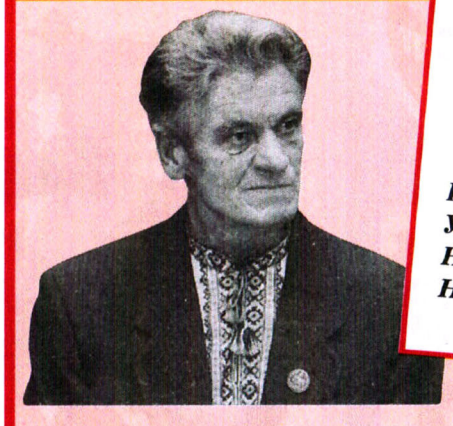

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника,
лауреата премії ім. Остапа Вишні
Миколу СОМА
з 70-літтям!

Щоб гарно все ішло в Миколи Сома
У творчості, на службі та удома,
На риболовлі. А самому Сому —
Не попадатись на гачок нікому.

ПЕРЧАНИ.

Господи, мій Боже!
Як летять літа!
Ювіляр, напевне,
Вже й не пам'ята,
Як колись паплюжили
Вірші Глазового,
Як у Спілці критики
Кинулись до нього:
Повна безідейність,
Примітивний смак!

Не про те він пише,
Не про те й не так!
І коли чинився
Той важкий розгром,
На трибуні виринув
Молоденький Сом.
І сказав тим критикам:
«Годі вже кусать,
Краще вчіться в нього
Смішно так писать»,—

Заявив безстрашно
В пику — не в лице...
Через тридцять років
Спасибі за це!*

Павло ГЛАЗОВИЙ.

** Написане до попереднього ювілею. Друкується вперше.*

ПРИДИБЕНЦІЇ

Почесний член

У минулі роки я нерідко виступав у жіночому гуртожитку київського заводу «Більшовик». Отож за любов до чарівного жіноцтва мене вирішили якнайкраще вшанувати. В той застійний час найвищою відзнакою було: зачислити письменника, артиста чи художника до активних членів комуністичних бригад. Це ж якби я виступав у цеху. А як же у гуртожитку? Вельми просто: за підписом директора заводу і парторга мені вручено незвичайний, навіть історичний документ. Читайте і вивчайте: «За заслуги в коммунистическом воспитании молодежи поэт Микола Сом зачисляется почетным членом женского общежития № 1 киевского завода «Большевик».

Написано й підписано з великим пієтетом. Моя дружина-жалібниця, прочитавши сеє «зачисление», ніжно заридала: «Дорогий чоловіче! Нікому не показуй...»

Кораблів уже нема...

Працюючи в апараті Спілки письменників, я постійно бачив, що двері Юрія Мушкетика — нашого літературного керманича — ніколи не зачиняються. Той просить «пробити» нову книжку чи квартиру, а той вимагає медалі чи премії. Коротше кажучи, довгожителі нашої літератури з допомогою Мушкетика домагалися власного безсмертя. А чого ж? Мушкетик може все...

Якось до Мушкетика прийшло несподіване прохання від керівництва одеської письменницької організації. Вони просили... корабель. Егеж, корабель! Мовляв, Одеса — приморське місто, а тому вони не можуть жити і творити без оного корабля. Тільки надсилайте його, шановний Юрію Михайловичу, не поштою, а прямесенько Дніпром, котрий (як відомо) впадає в Чорне море.

Довго не вагаючись, Мушкетик відповідає: «Шановні одесити! Я не займаюся кораблями. У нашій Спілці це питання вирішує тільки Костянтин Кудієвський, позаяк він служив на флоті і пише твори на морську тематику».

Через тиждень до Мушкетика влітає в кабінет схвильований, захеканий Костя Кудієвський: «Що робити? Одесити просять корабель!» І тоді в Одесу полетіла відповідь: «На превеликий жаль, кораблів у нашій Спілці вже нема. Два останні кораблі ми віддали письменникам у Суми і Луганськ...»

Василю ГЕРАСИМ'ЮКУ — автору книжки поезій «Поет у повітрі»

Молиться до неба матінка-земля:
— Забери від мене сина Василя,
Заховай за хмару — може не впаде,
Бо нема поету місця тут ніде.
Скрізь одні могили — навіть у селі,
(Наших тут немає, всюди москалі).
Не грими громами, тихо забирай,
Бо писав небіжчик: «Рай — се небокрай».

І сказало небо: «Добре я зроблю,
Коли дам притулок барду Василю,
Я його сховаю за копицю хмар
Від усіх пігмеїв, дурнів і нездар.
А як раптом громом звідусіль —
Отоді воскресне син землі Василь.

Микола СОМ.

ДІАЛОГИ

— Як, онученько, поживає твій грейпфрукт?

— Бабусю, скільки можна повторювати — не грейпфрукт, а бойфренд.

* * *

— Оксанко, який смачний торт!

— У магазині купила...

— А сама такий змогла б спекти?

—Петре, ти що, смієшся? З чого? У нас же ні борошна, ні яєць, ні глюконата натрію, ні Е 517, ні Е 1452!..

* * *

— Любий мій!

— Слухаю тебе, золотце...

— Григорію, запам'ятай раз і назавжди, коли я говорю «любий мій!», то маю на увазі тільки нашого бульдога.

Микола ЖУРАВЕЛЬ.
м. Недригайлів на Сумщині.

Краще б уже...

Один Ведмідь відзначився під час повені — він самовіддано валив дерева і тим самим врятував Антиліс. Ведмідь став знаменитим — про нього писали в газетах, у нього брали інтерв'ю телевізійники. На прийомі в Головного Глухаря Антилісу він розповів подробиці про діаметр дерев, які валив, товщину кори.

Головний Глухар поплескав його крилом по плечах і спитав:

— Ну а тепер, Мишко, що будеш робити? Рости тобі треба, вчитися. Хочеш учитися?

— Хочу-у-у!— проревів Ведмідь.

— Певно, у лісотехнічний підеш?

— Ні-і...

— А куди?

— У консерваторію...

Бажання героя — закон.

І от Ведмідь перед приймальною комісією.

— По якому класу бажаєте вчитися?— питає професор Щиголь.

— По вищому!— реве Ведмідь.

— Професор має на увазі інструмент, на якому ви хотіли б грати,— ввічливо пояснив доцент Жайворонок.— Скажімо, туба, литаври чи тарілки.

— На цьому хочу... на піаніно...

— Але даруйте, шановний,— заблагав Щиголь,— адже у вас ніяких даних; особливості будови вашої лапи не дають можливості...

— Професор хоче сказати,— пояснив Жайворонок,— що під час гри на піаніно треба натискати на кожен клавіш окремо, а ви можете тільки на кілька разом...

— І треба на кілька разом!— заревів Ведмідь.— Не ті часи!

— Знов-таки ваш слух...— опускаючи долу очі, пробелькотів Щиголь.

— Ну гаразд,— проревів Ведмідь,— не хочете на піаніно — не треба. Давайте тоді на роялі. Чи, скажете, на ньому теж клавіші?

— Т-теж...— прошепотів професор Щиголь.

— Я перепрошую, колеги,— застукав раптом по столу Дятел,— але в мене таке враження, ніби не всі члени приймальної комісії досить чітко усвідомлюють, хто стоїть перед нами! Це Ведмідь, панове, Герой Повені, і нам не слід про це забувати!

Ведмедя до консерваторії прийняли. І навіть організували для нього спеціальну кафедру — гри на двох фортепіано. Ведмідь грав на них одночасно — на одному передніми лапами, на другому — задніми. Через тиждень він розпочав концертні поїздки Антилісом. Квитки на його концерти продавали як навантаження до вистави Метеликів, від яких антилісовці звіріли.

Та Ведмідь не журився. Він навіть почав займатися композицією. Його перша симфонія була програмна, вона звалася «Спогади про дуб діаметром у три метри».

Мораль цієї байки вдало сформулював Головний Глухар, прослухавши симфонію Ведмедя:

— Краще б уже Антиліс загинув від повені...

Юрій ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

м. Львів.

НІБИ БАЙКА

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Смішинки

У ЛІКАРНІ

— Лікарю! Апчхи-и-и!

— Будьте здорові! Наступний!

Данило ГОЛОВКО.

смт Лисянка Черкаської області.

ВГАДАЙ

Один хлопець каже другому:

— Вгадай, що у мене в кулаці.

— Телевізор.

— Правильно! А скільки штук?..

ОГОЛОШЕННЯ

«Шукаю дуже активну жінку. Коротко про себе — 60 соток городу».

РІШЕННЯ СУДУ

«За розтрату коштів, які було виділено на будівництво 20-тисячного стадіону, кербуда позбавити волі на 3 роки, виконроба на 2, а споруджений об'єкт віддати під газетний кіоск».

Андрій ПОЛАМАЙ.

м. Любомль на Волині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

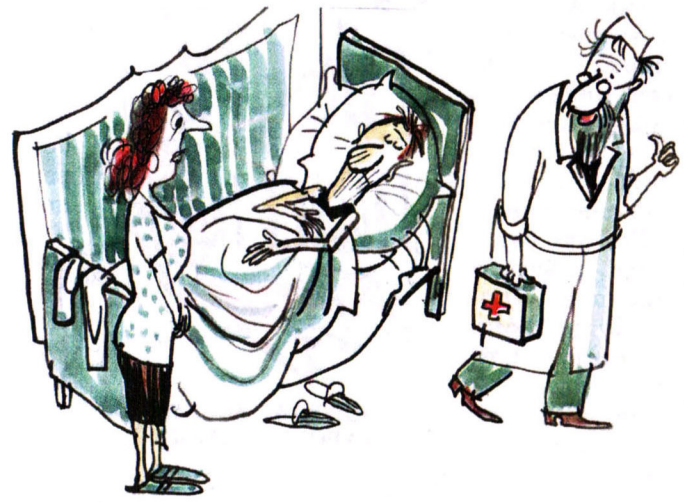

— Лікарю, мій чоловік ось уже п'яту добу спить і не прокидається.

— Коли прокинеться, тоді мене й покличте.

Друже Перче!

З кожним днем у нашого Президента з'являється все більше і більше «побратимів». Складається враження, що у країні майже не було тих, хто, як кажуть, ставив йому палиці в колеса, обливав брудом, оббріхував... І чому ото народ протестував, виходив на майдани і площі, коли майже всі можновладці тільки і мріяли про чесного народного Президента?

Василь САНЖАРІВСЬКИЙ.

м. Обухів на Київщині.

МАЛЮНОК НАШОГО ЧИТАЧА

Леонід ЯЛИНСЬКИЙ (м. Черкаси)

— Добре, що хоч він думає про нас.

Дерченя

Сторінка для дітей

ПУХОВІ ШАПОЧКИ

Білий сніг —
холодний пух —
Побілив усе навкруг.
Вітерець пушок
збирає,
Гарні шапочки
сплітає:
І дубкам,
І грибкам,
І берізкам,
І кленкам.
А малій Ганнусі
Шапочку плете
бабуся.

Василь ЗАЄЦЬ.

ШОТЛАНДСЬКА НАРОДНА КАЗКА

У одного фермера жив красивий півник. Поклює із курочками трохи зерна, а потім сяде на огорожі і пильнує, щоб лисиця до двору не підкралася.

Та одного разу задрімав когутик. А тут, де не взялася, і лисичка. Схопила вона півника в зуби і тікати.

— Ку-ку-ріку!— закричав той спросоння.

Усі, хто був у дворі, побігли за лисицею. «Доженуть вони хвостату чи не доженуть?— став міркувати півник, оглядаючись назад.— Треба якось самому рятуватися...»

— І чого б ото я біг за тобою,— мовив він лисичці.— Ніщо їм тебе не наздогнати. Ти он яка прудка!

Рудохвостій сподобалися слова когутика, бо вона лестощі любила. А півник помітив це і продовжує:

— І чого ото вони кричать на тебе: «Лови злодійку!?» Та я б на твоєму місці зупинився і грізно відповів: «Не злодійка я! Це мій півень! Що хочу те із ним і зроблю!» Вони тоді зрозуміють, що даремно за тобою біжать. Повернуться і підуть додому.

«А й справді,— подумала лисиця.— Цей півень має кебу в голові».

Зупинилася вона і як роззявить свою пащеку:

— Це мій півень! Чуєте, мій!

А когутик замахав крилами і полетів назустріч рятівникам.

Ось так кмітливому півнику вдалося перехитрити лисицю.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

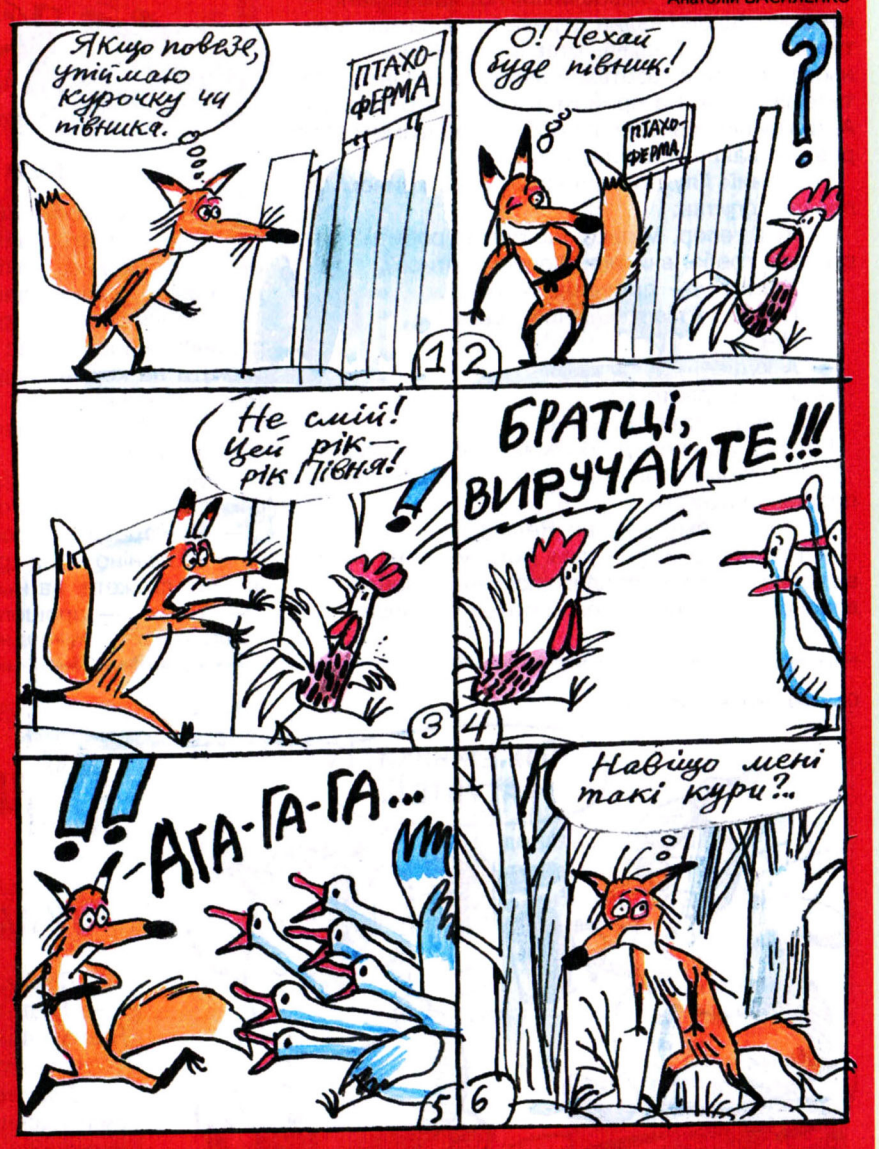

ЗИМА НА ВОЗІ

Подивіться — по дорозі
Торохтить зима на возі.
Мотузяні віжки смиче,
Хуртовину в поміч кличе.
А тим часом хуртовині
Славно спиться на перині,
Нагулялась на весіллі
В молодої заметілі.
Нагулялась, натомилась,
Спать надовго завалилась.
Що тут вдієш!
По дорозі
Торохтить зима на возі.
Мотузяні віжки смиче,
Хуртовину в поміч кличе.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

* * *

— Так, синку, вже будемо вимикати телевізор, пора спати,— каже мама трирічному Іллі.

— Телевізоре, не бійся!— шепоче хлопчик.— Ніхто тебе не вимкне, то мама тільки лякає.

* * *

— Запам'ятай, синку, спочатку треба мити руки, а потім обличчя!— повчає мама Миколку.

— А я так і роблю: учора помив руки, а сьогодні — обличчя!..

* * *

Мати веде синочка до дитсадка. Малий ще доволі сонний і дуже повільно переставляє ноги. Доводиться його трохи тягти.

— Та швидше! Я ж через тебе на роботу спізнюся! Скоріше перебирай ногами!

— Мамо, а чого ти мене сьогодні так голосно ведеш?

* * *

Першокласниця підписала бабусі новорічну листівку: «Дорогенька бабусю! Вітаю Вас зі святом, бажаю Вам щастя, здоров'я і вчитися тільки на «вдмінно»!

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

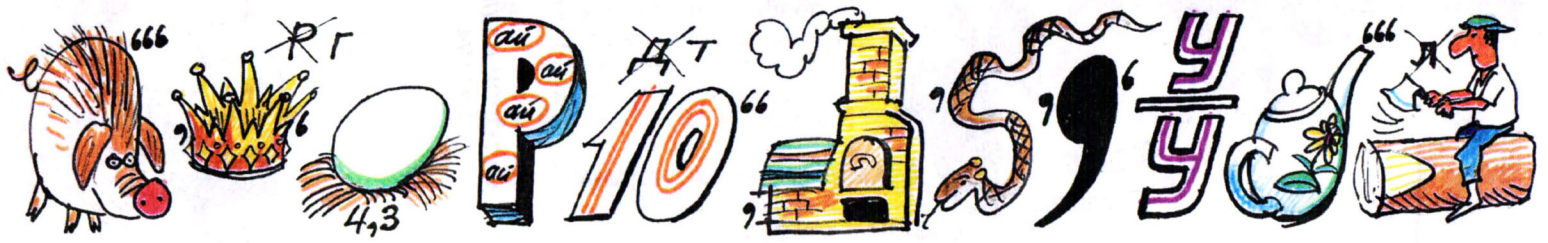

До 70-річчя від дня народження Василя СИМОНЕНКА

ЮВІЛЕЙНИЙ ЄЛЕЙ

Збіглись кури та індики,
Підняли страшний базар:
— Слава Півневі навіки!
— Півень!
— Півень!
— Ювіляр!
Крекчуть селезні з заплави,
Гуси хлипають з Дніпра:
— Ювіляру вічна слава!
— Слава генію!

— Ура!
І розчулено ридає
Із трибуни горобець:
— Рівних Півневі немає.
Півень — перший наш співець!
Молодець!
Станьте, птахи на коліна!
Заздріть Півневі, півні!
Він співає солов'їно
Голосні свої пісні.
Дай вам Боже стільки сили,
Щоб по разу на віку
Ви, як він, сказать зуміли
Голосне, дзвінке, стокриле,
Граціозне, свіже, миле,
Дуже мужнє й дуже сміле,
Сонячне
«Ку-ку-рі-ку!»
Ніби роси-росяниці,
Сльози капають з очей,
Мов, навчилися ці птиці
Ювілеїти в людей.

«З глибини народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби виспівалася вона»,— так писав свого часу про поета Олесь Гончар.

Василь Симоненко, коли бував у Києві, навідувався до редакції «Перця». Заходив, щоб занести свої нові вірші, а то й просто зустрітися із друзями і колегами.

На жаль, життя поета-громадянина було коротким, і трагічним. Зате довго житиме його поетичне слово: пристрасне, ліричне і гостре.

ЧИРЯК

Чиряк на шиї в чоловіка запишався:
«Чи ба, якої шани я діждався!
Про мене більш за все господар дбає,
Бинтами вкутує, на сонці вигріває,
Щодня до мене прикладає мазь —
Живу на шиї в нього, ніби князь!»
Розумний, бач, який! Але того й не розуміє,
Що не з добра ж господар його гріє.

Епітафії

ХАБАРНИКОВІ

Він тут себе вважає випадковим,
Досада йому тім'я протира:
— Я був би досі ще живим-здоровим,
Якби підсунув смерті хабара...

ПІДОЗРІЛИВОМУ

Він хмуро тут лежить
І, знай, підозріває,
Що тут усі живі,
А мертвих тут немає...

***

Торжествують:
Він не помилявся,
Не змочив —
Ні разу! —
Підошов,
Проти вітру —
Жоден раз! —
Не пхався...
Але ж він нікуди і не йшов!

***

Ні перед ким не станеш
спину гнути,
Не віддасися ворогу в ясу,
Якщо ти зміг, товаришу, збагнути
Свого народу велич і красу.

Є ЧОГО ДИВУВАТИСЯ

Кислиця не второпає ніяк:
— Чому від мене кривить губи всяк?

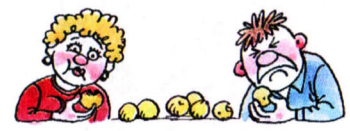

СВІЖЕНЬКА НОВИНА

— Ви чули новину?—
розказував Петро.—
Сула й Десна впадають у Дніпро...

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

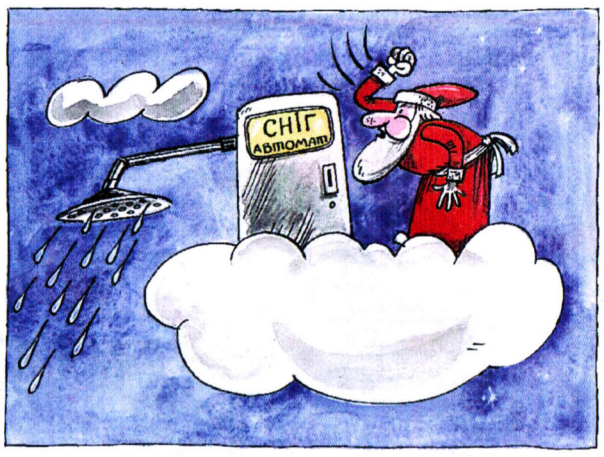

Жартують студенти

ГОТОВО

Студент ПТУ на виробничій практиці підходить до майстра:
— Готово, Іване Івановичу!
— Зробив?
— Ні, зламав.

ЦЕ НЕ ПРИЧИНА

— Дивись,— штовхає студент свого сусіда.— Сидорчук спить на лекції.
— І тому ти мене розбудив?

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь
на Вінниччині.

Олексій КОХАН

Страшне перо не в гусака...

«В трипільських поселеннях жило по 10—15 глинобитних жителів».

«Пестель був командиром, а Муравйов — апостолом Чернігівського полку».

«Об'єднані Арабські Емігранти».

«За романом М. Островського зняли фільм «Як готували сталь».

«Цариця Картина II».

«Кримське хамство».

(Із шкільних творів).
Надіслав Микола ПАЄВ.

«Продається велосипед на ходу. Можу принести в любий день».

«Всі, хто до першого січня придбає автомобіль ВАЗ-2109, отримає в подарунок кардан від Т-150».

«Познайомлюся з дівчиною для імпотентних стосунків».

«Вийду заміж за чорношкірого білоруса».

(Із оголошень).

«І вдень, і вночі півень кукурікав, як скажена собака».

«У нас Дід Мороз, а в Америці Санта Барбара».

«Це було давно, два, три дні назад».

«Новини по телевізору не дивлюся. Про все дізнаюся читаючи радіо».

(Із листів до редакції).
Надіслав
Петро СОХАН.

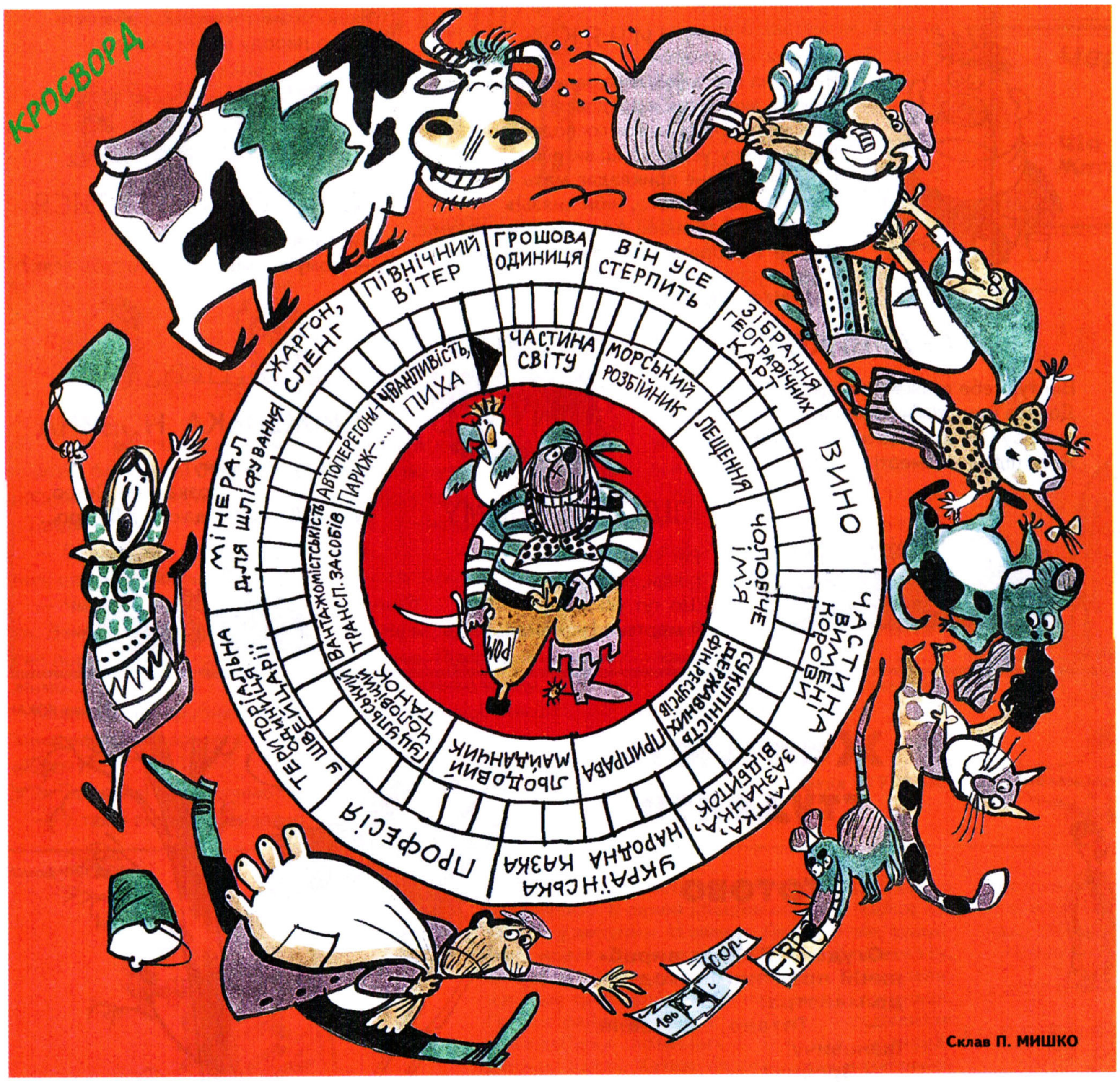

Склав П. МИШКО

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ІНТЕРСМІШИНКИ

* * *

Після важкого дня один міністр пішов прогулятися без охорони.

Через якийсь час до нього приклеїлася звабна панночка.

— Якщо вам подобається компанія,— сказала,— то я всього за двадцять доларів могла б...

Міністр був не одружений, не схильний до забобонів, та й ціна бачилася не високою.

Вранці, шанобливо заплативши, поцікавився:

— Хоча це й не моя справа, але все ж — як ви даєте собі раду при таких низьких доходах?

— Ох,— зітхнула панночка,— важко, пане міністре! Щоразу наприкінці місяця маю ще й підробляти при цій професії — переходжу на шантажі.

* * *

Маршальські острови.

Журналіст розпитує місцевого жителя:

— Як ви вилазите на ці високі пальми, щоб зібрати кокосові горіхи?

— А нащо нам лізти? Коли дує вітер, горіхи самі падають.

— А коли не дує?

— Чекаємо дня, коли подує.

— А якщо цілий рік нема вітру?

— Тоді рік неврожайний.

* * *

— Підсудний, то правда, що ви назвали позивача дурнем?

— Правда, ваше благородіє.

— А чи правда, що назвали його і ослом?

— Ні, це я забув йому сказати.

* * *

По чому можна впізнати в якомусь чоловікові американця: він гордий із того, що Америка перемогла Гітлера у в'єтнамській війні в Іраці.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Свого не цурайтеся і чужому научайтеся.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12

Г	У	Б	Е	Н	К	О	■	■	І	Г	■	Л	Ю	К	■
Р	■	■	■	■	■	Р	І	Д	■	О	К	А	З	І	Я
У	■	■	■	■	■	Д	■	Р	О	М	А	Н	■	Г	К
Б	■	■	■	■	■	Е	■	І	К	Е	Б	А	Н	А	■
І	■	■	■	■	■	Н	Е	Б	О	Р	А	К	■	Р	■
Я	Л	И	Н	К	А	■	■	■	В	■	Н	■	С	Т	О
Н	І	С	■	■	П	О	■	■	И	■	■	■	■	■	Б
■	Д	Я	Т	Е	Л	■	■	■	Т	■	■	■	■	■	Р
Т	Е	Л	Е	Ф	О	Н	■	П	А	■	■	■	■	■	У
Е	Р	■	М	І	М	І	К	А	■	■	■	■	■	■	Ч
С	■	К	А	Р	Б	■	■	Н	О	Н	С	Е	Н	С	■

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Кажуть, що страус, зачувши небезпеку, ховає свою голову в пісок. Хоча орнітологи не згодні з цією думкою. Та як би там не було, карикатуристи намалювали не одну карикатуру на цю тему. Ось і наш Вадим Симинога запропонував читачам та-

У нас в гостях болгарський тижневик сатири і гумору «Стършел» («Шершень»)

Михаїл ВЄШІМ

ТРАКТОР ПІСЕНЬКУ СПІВАЄ

Недавно дійшла до мене така ось, що на анекдот скидається, історійка.

В одному приміському селі купив собі будинок англієць (назвемо його Джоном). Коло хати було кілька декарів* земельного маєтку, і вищезгаданий Джон вирішив обробляти його. Виявилося, що в селі є один поламаний трактор, але тракторист не здатний витверезитися, щоб його полагодити. Замість того щоб полишити садибу на запустіння, як то роблять болгари, Джон припровадив собі трактора з Англії. І, попри свій пенсійний вік, сів на трактор та почав орати всьому селу. Брав не дорого, а трудився совісно і по-англійському ретельно.

Спочатку завсідники посиденьок перед корчмою посміювалися з нього, дивлячись, як він вирушає трактором на поле: «Цьому не працюється в Англії, то приїхав сюди товктися!». Казали отак і бралися за пиво. А Джон не чув того, а якщо й чув, то не розумів. Він собі й далі орав. Почали до нього і з інших сіл допитуватися. Між люд пішла примовка: «Якщо хочеш, щоб тобі справно робота завершилася, поклич Джона!». Мало-помалу Джон забагатів, купив іще землі, і ще одного трактора, для якого вишколив свою дружину, пенсіонерку Мері.

А прикорчемні завсідники, зайнявши свої руки запітнілими кухлями пива, філософствували: «Не прожити в цій державі! Тут нема роботи! Поїдемо в Іспанію збирати маслини!»

Філософствували точно так, як філософствують по газетах та журналах інші наші співвітчизники, ойкаючи, що Захід перевернe нас на рабів, батраків-поденників, обслуговуючий персонал.

А воно, бач, виходить навпаки: чужинців, які купують тут садиби, ми перетворюємо на батраків... Англієць тобі оре, японець робить тобі кефір, а швейцарець пасе тобі корів...

Боже, бережи Болгарію од філософствуючих болгарів!

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

** Декар — десята частина гектара; міра земельної площі в Болгарії.*

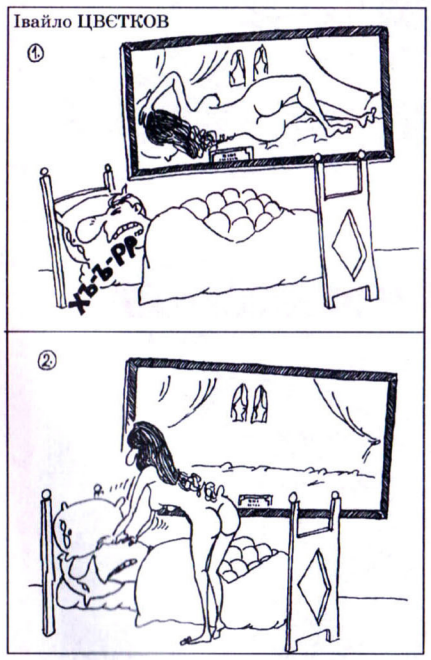

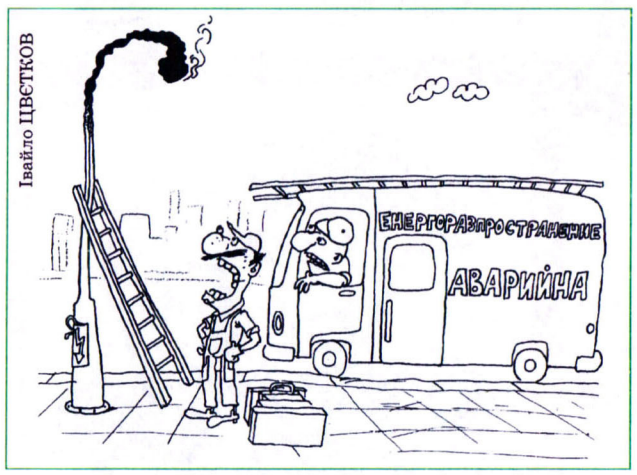

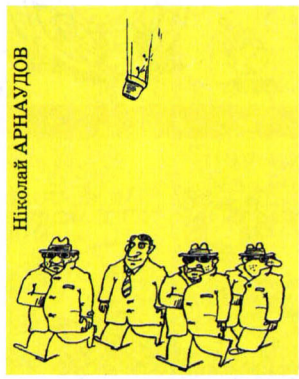

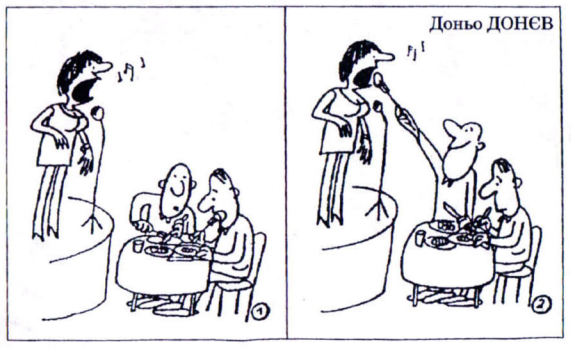

кий малюнок для підпису («Перець» № 11): страус на екрані телевізора так перестрахопудився, що сховав голову аж у пісок, на якому стоїть телевізійний апарат. В образі страуса читачі побачили здебільшого журналістів і політиків. На них вони і спрямували свої сатиричні стріли.

А авторитетне журі після новорічних свят зібралося на своє чергове засідання і вигукнуло: «Ого-го-го скільки листів!» Уважно прочитавши усі, члени журі із задоволенням назвали переможців. Ними стали: ***Кирило ГОСТРОВУХ з м. Куп'янська, що на Харківщині:*** **«Страус: «Жити стало краще, жити стало веселіше!»**, та ***Іван БАБУРЕНКО з смт Пустомитів Львівської області:*** **«Страус: «Боже, бачу магму!»**

ВІТАЄМО!

А усіх читачів запрошуємо придумати підпис до малюнка Валерія ЧМИРЬОВА.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 1 (1546)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 28.01.2005.
Підписано до друку 03.02.2005.
Формат 70x108[1]/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11655 прим.
Зам. 0110501.
Ціна договірна.
© «Перець» 2005 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Олексій КОХАН

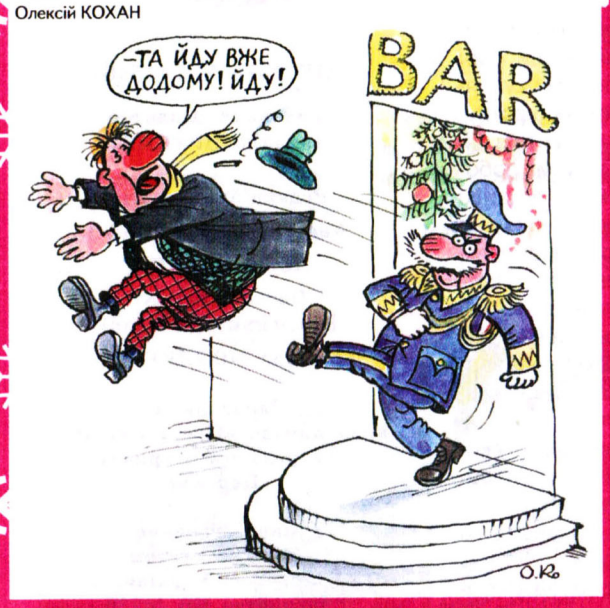

Іван САВЛЮК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нас багато і нас не подолати!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Микола КАПУСТА

— Тримай за вітром ніс, а не хвіст...

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

Борис БОГОМАЗ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я з ним сидів за однією партою!
— А я — в одній камері.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Я заплатив за нього до кінця свят!

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО, ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 01